

Козак – душа щира, звитяжна та правдива!

СЯЧОВИЖ

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат №2. 12 квітня. 2013.

ЯКА НАМ ПОТРІБНА ГЕОПОЛІТИКА?

Чи не звертали Ви, панове, увагу на те як наші, так звані, політики швидко навчилися перебріхувати поняття та перекручувати слова? Як майстерно вони вміють називати речі якимись дивними і навіть химерними словами?

От наприклад, хто-небудь, коли-небудь задумувався, що воно за звір такий: «Захист геополітичних інтересів»? Що це? Що означає отой гарненький вислів, який анічогісінько нам не говорить? Ним користуються, до речі, не тільки у нас, а й за кордоном, повсюдно... Нападе Америка на Ірак – це захист геополітичних інтересів. Розв'яже Москва війну проти Грузії - теж захист геополітичних інтересів... Ну, і так далі. Які такі інтереси можуть бути у них в межах інших держав, які подекуди знаходяться за тисячі кілометрів від їхніх власних кордонів?

Наші предки були набагато чесніші і прямудушніші. Тому, мабуть, набагато більше героїчних і великих справ зробили. І менше військових злочинів... Що ж ховається за тим набором слів: «Захист геополітичних інтересів»?

Колись давно Нікколо Макіавеллі називав це явище набагато прямолінійніше: «розповсюдження могутності». А всіма зненавиджений і обгажений, щоправда, нині відроджений з попелу, Адольф Гітлер називав це ще правдивіше і оголеніше: «Боротьба за життєвий простір!» Та й дійсно, звернімо увагу, що всі зовнішньо політичні заходи будь-якої країни скеровані саме на досягнення, завоювання для себе більш вигідного становища серед інших країн. І тут, подекуди, у засобах не розбирають. Де треба тиснуть дипломатично, де економічно, а де і беруть за горло закутою в залізо лапою війська... При чому, звісно ж, на вслякий непотріб, здебільшого, не розпорошуються.

Подивіться як жорстко і безкомпромісно зламали США з союзниками хребта Іракові та Лівії В принципі достатньо стабільним, хоч і не демократичним країнам. А буквально, як то кажуть, через дорогу від Іраку, знаходиться ще більш не демократична країна: Сомалі. Мало того, що там з 1988 р. точиться нескінченна громадянська війна, мало того, що там сотнями тисяч помирають від голоду люди, так ще й

піратство квітне буйним квітом. І що ж США та їхні союзники? А нічого... Там же ж нафти нема, а отже, і геополітичного інтересу жодного. Тобто, життєвий простір на ту клоаку Захід не розповсюджує. Нічого там робити... От знайдуть там нафту, чи уран, чи алмази, будьте певні, одразу ж почнеться несамовита боротьба за права місцевого населення, за демократичний шлях розвитку, за повалення розбійницького режиму Могадішо.

Про нашого ж північно-східного сусіда й говорити не доводиться. Він, здається, скоро запахе свого довгого носа і до антарктичних пінгвінів у... кішки. Тобто, під хитромудро миролюбним "захистом інтересів" (зауважте: саме "захистом") ховається не захист, а іноді м'який, як на котячих лапках, а найчастіше, доволі брутальний, хижий наступ і загарбання життєвого простору для свого народу, держави.

Отже, ми бачимо, що нині життєвий простір, тобто простір на якому та чи інша Нація забезпечує свій духовний, культурний та економічний розвиток, вже не обмежується, власне, територією проживання тої Нації. Ця територія стає лишень базою для сильнішої Нації у її прагненні до поширення свого економічного і культурного впливу на оточуючий світ. І чим більша територія проживання Нації, чим вона багатша на ресурси, тим ширша і міцніша та база. І якось дивно чути від деяких націоналістів міркування про те що Східну Україну варто відрізати, як вражений гангреною орган (вигадали ж порівняння!!!) і будувати "справжню Україну" на Західноукраїнських землях. Мало того, що ці і подібні теревені – є ДЕРЖАВНОЮ ЗРАДОЮ і сепаратизмом, у юридичному плані, так – це ще й ЗРАДА НАЦІЇ. Бо тільки ворог і зрадник, посібник окупантів і панікер може чинити замах на нищення життєвого простору для своєї Нації.

Той простір тому і зветься життєвим, що без нього Нація загине або виродиться, бо не зможе розвиватися. Чи може ці легкодухи вважають, що віддавши на пошматування ворогам частину своєї Вітчизни і свого Народу вони врятуються самі? Дзуськи! По них прийдуть теж... тільки трохи пізніше. Так доля слабаків – бути рабами.

Такі “міркування” ревізіоністів і панікерів необхідно придушувати у зародку і то найжорстокішим чином!

Щойно та чи інша Нація досягає порівняно високого рівня розвитку, забезпечує людям, які її складають високий рівень життя, вона починає збільшуватися чисельно. А чим більше людей тим більше ресурсів необхідно аби той рівень забезпечувати і поліпшувати.

Згодом настає час, коли Нації стає тісно на тій території, яку вона займала від початку. Крім того, виникає нагальна необхідність захищати свої надбання від оточуючих народів.

Тому вихід один – розширення життєвого простору і поширення свого впливу чи навіть контроль над оточуючими народами, аби убезпечити себе від нападів і претензій. Ось тут і починається така цікава гра у прями і непрямі загарбання, розширення впливу і підкорення оточуючих своїй могутності. Так само і в людському колективі – завжди найсильніший верховодить над іншими.

А як же у нас, в Україні, з цим усім обстоять справи? А справи, мусимо визнати, кепські... Де, в яких межах, на думку наших політиків, знаходяться наші “геополітичні інтереси”? Як далеко ми готові поширювати свою могутність і вплив? Якими засобами вони збираються забезпечити захист і розширення життєвого простору Української Нації? І чи взагалі думають про це?

Чекати притомної відповіді від них марно. Замість неї ви почуєте звинувачення у агресивності, провокаторстві, намаганні реанімувати “фашистські ідеї” (наче це їхній винахід). Від самого початку наш “політикум” став на шлях угодовства і здачі інтересів Українців іноземним загарбникам. Вони замилюють нам очі усілякими “стратегічними партнерами”, які залюбки нищать нашу силу, “позаблоковими статусами” у халявній мрії про те, що у випадку війни комусь буде діло до захисту нас від нападників, тощо...

В результаті з семи країн, з якими межує Україна, ЧОТИРИ (!!!) мають до неї територіальні претензії і навіть не приховують їх. А якщо зважити, що три з них, як члени НАТО, є найближчими союзниками одного з наших “стратегічних партнерів”, а четверта є другим нашим “стратегічним партнером”, то напрошується питання: А в чому вони нам, власне, партнери? В сексуальних іграх хіба що... де Україна – об’єкт пасивний.

Через відсутність чіткого бачення цих самих “геополітичних інтересів” України, її місця в сучасному, доволі хижому, світі, боягузливого небажання боротьби за життєвий простір для Нації, відсутність широти мислення, зашореність у питаннях зовнішньої політики ми й маємо нині стільки клопоту з нашими “стратегічними партнерами”. Саме тому наші політикани-страуси ховають свої крихітні голівки у пісок “позаблокового статусу України”, навіть не розуміючи, що в дійсності, це статус одвічної жертви і слимака, якого не роздушують тільки тому що шкода це чмо до пори, до часу...

Всі, без винятку, нейтральні країни – це насправді, над мілітаризовані, озброєні до зубів чудовиська. Достатньо навіть побіжного погляду на військові

системи Швейцарії, Швеції, Ізраїлю. В цих країнах зброю має не тільки військо, а й кожний повнолітній громадянин з жінками і немічними стариганями включно. Воїстину – озброєний до зубів нейтралітет, але ж тільки так його і можна захистити, той нейтралітет.

Тому, якщо ми, націоналісти, бажаємо добра своєму Народові, ми маємо чітко і сміливо окреслити вже зараз межі і сфери впливу України в світі. Маємо вже зараз визначити ті засоби і знаряддя, якими ми збираємось захищати ті межі, поширювати їх, ламати опір опонентів... Ми повинні, нарешті, показати нашому народові, що Україна більше не буде пасивним безхребетним “терпилою”, що ми вестимемо наступальну, активну зовнішню політику. Захищатимемо до останньої краплини крові і поту інтереси українців і України проти будь-якого противника, конкурента чи суперника, як в економічній, так і у військовій галузях.

Ми мусимо довести, що ліпше захищати Грузію, нашого найвірнішого союзника на Кавказі, від вторгнення нашого ж таки “стратегічного партнера”-загарбника (який ще й має до України територіальні претензії) і головного конкурента у досягненні гегемонії у Східній і Центральній Європі ніж посилати українських солдатиків проливати кров десь в Іраку за бозна чий інтереси.

Ми розуміємо, на відміну від наших недополітиків, що немає жодної потреби відсилати наших хлопців воювати в якісь африканські савани, “для здобуття військового досвіду”, бо наші найбільш вірогідні противники живуть з нами в одному кліматичному поясі й досвід війни у тропіках нашим воякам найближчим часом навряд чи знадобиться.

Ми не побоїмося, озброївши наш Народ впевненістю у майбутньому, вірою у його божественне призначення, як Творця Нового Світу, дати йому до рук і відповідне військове спорядження і зброю для захисту справедливості, честі, Батьківщини, сім’ї.

Хай буде!

©Ярема ГАЛАЙДА

ЗА ГЕТЬМАНАТТІ

Політичний маніфест Руху за Гетьманат

ПРЕАМБУЛА

Останні десять років світ охоплений грандіозним протистоянням націоналізму і глобалізму. Придушені на початку дев'яностих років минулого століття глобалістськими, антинаціональними вченнями, націоналістичні рухи захопили всі без винятку країни Європи, Америки, Африки, Азії. Почавшись, як крихітний струмінець свіжого повітря у громадській і політичній думці вони швидко охопили розуми і запанували у світогляді мільйонів людей, як у високо розвинутих країнах, так і в країнах, що ледь зіп'ялися на ноги і тільки роблять перші кроки у розбудові своїх власних держав та економік.

Ці рухи викликають ненависть практично всіх політичних сил і партій по всьому світі – немає жодної владної партії чи блоку, які б не таврували опонентів, як націоналістів. Олігархічні кола кидає у холодний піт або у шаленство одна думка про перемогу націоналістичних ідей над неоглобалістською маячною щедро фінансованих ними проституйованих ідеологів і політтехнологів. Усі вони вважають націоналізм прокляттям для себе і ведуть з ним безкомпромісну боротьбу.

Комуністичні неофарисеї і соціалістичні неосадукеї СНГ, навіть не відмивши руки від крові своїх одноплемінників і крутячи хвостом, перед своїм Московським господарем ллють бруд на національні рухи у своїх країнах і шалено кидаються на будь який прояв національної самосвідомості у власних народів.

Глобалісти Заходу і Сходу, проповідуючи єдність народів, насправді проповідують нищення, розчинення і занепад “старих націй”, поєднання різнобарвних і різноманітних народних традицій, економік, мов в одну сіру без лику, без осібну масу рабів матеріалістичної споживацької системи, не об'єднаних спільними цінностями, свободою.

Усе ці напади, наклепи, ненависть з боку апологетів антигуманних диявольських ідей говорять про те, що націоналізм став силою, з якою неможливо не рахуватись, силою яку їм треба боятись, силою яка, в решті решт, загонить останній цвях у труну цих протиприродних виплодків хворобливого розуму.

Не зважаючи на теперішню гадану непоборність комуністичних, інтернаціоналістських, глобалістських, асиміляторських ідей і течій, не зважаючи на їхню фінансову всесильність і могутній пропагандистсько-наклепницький апарат, вони самі несуть у собі зародок своєї загибелі. Інтернаціоналісти в СНГ, виконуючи черговий ритуальний танок навколо кривавого ідола “інтернаціональної дружби народів”, лише працюють на московський імперіалізм, бо за красивою байкою про «братерство і дружбу народів» стоїть похмура тінь

російського шовінізму. Бо комунізм з його агресивною поза національною класовою теорією, як найкраще співвідноситься із зловісним московським міфом про начебто месіанську, насправді ж асиміляторську, загарбницьку роль Москви у світовій історії.

Глобалісти, обстоюючи свої “об'єднавчі переконання”, ллють воду на млина розвинених промислових країн Західної Європи і США, пропагуючи, по суті, перетворення менш розвинених країн Східної і Центральної Європи, Азії, Південної і Центральної Америки, Африки на їхні ринки збуту і сировинні придатки.

Перші успіхи глобалістів 1980-х початку 1990-х рр. змінилися постійними світовими кризами останніх років (1996, 1998, 2008-2010 рр.), які показали всю неспроможність глобалізму, як економічної системи, вирішувати ані “глобальні” проблеми в цілому, ані проблеми окремих країн.

«Великі» економічно розвинені держави, такі як Німеччина, Франція, США не бажають брати на себе клопоти по підтримці економічно порівняно слабких держав Південної, Східної та Центральної Європи. “Слабкі” ж держави, зміцнівши економічно і політично після розпаду СРСР, вимагають для своїх народів гідного місця під сонцем західної цивілізації.

Криза ЄС стала перманентною і виходу з неї нема, бо протиприродні глобалістичні ідеї на, ґрунті яких будувалася ця організація, виявилися непридатними для дійсності і розвалюються під тиском національних потреб її членів.

Саме тому ми стали останнім часом свідками перемог націоналістів у Польщі, Угорщині, Франції, Бельгії, Голандії, Швеції...

З іншого ж боку, за примарні економічні успіхи Європа розплачується жахливими етнокультурними катаклізмами. Такі старі арійські нації як французька, англійська та німецька вироджуються і перетворюються на натовпи мулатів і метисів. Арійський елемент, який століттями творив ці могутні держави поглинається вихідцями з Африки, Азії, Китаю. Проти аріїв ведеться справжня війна на знищення.

Противники арійської раси використовуючи стратегію непрямих дій нав'язують нам, арійцям, споживацький спосіб життя, алкоголізм, наркоманію, пацифізм, толерантність, гомосексуальні та феміністські ідеї, які вимагають від жінок продуктивного віку замість народжувати і виховувати дітей займатися кар'єрою, зароблянням грошей, приниженням ролі чоловіків у сімейному і громадському житті. Останнім оплотом арійства залишається, по суті, тільки Україна, яка стала, в

останні роки, ареною найбільш запеклої боротьби між націоналістичною (патріотичною) ідеєю і одним із різновидів протиприродних течій – комуністичного інтернаціоналізму.

Наша благодатна земля протягом тисячоліть була, є і буде колискою всіх цивілізаційних сплесків в Європі і світі, матір'ю, майже всіх європейських народів. Український народ неодноразово виступав як носій нового, революційного, творчого, запліднюючого начала. Наші предки створили найстаріші у світі цивілізації, держави, громадські і політичні системи та філософські течії.

Ось чому зараз перед нами, українцями, стоїть все та ж грандіозна мета, що і тисячі, і сотні років тому. Ми повинні створити для світу нову, життєдайну, могутню спільноту, що відродить не тільки нашу матір Україну, а й оновить всю арійську расу, захистить і примножить надбання аріїв у світі, внесе свою, значущу, частку у справу перемоги національних ідей над сатанинськими глобалістськими і інтернаціоналістськими ідеями. Українська нація є останнім прихистком і залізним оплотом арійства у світі. Саме тому найбільше уваги і зусиль докладають адепти проти людських рухів до знищення українців, їх асиміляції, приниженню нашої ролі в історії, знищення наших традицій, мови, культури, знищення самої згадки про наш народ в пам'яті нащадків.

Тому **першою і найголовнішою на сьогодні метою Руху за Гетьманат** є збереження, відтворення і захист історичних, культурних, економічних, наукових, державотворчих досягнень і прагнень української нації, як нації-творця майбутнього нового світового порядку. А також збереження нашого генофонду. Для досягнення цієї мети ми маємо всіма силами і засобами сприяти об'єднанню всіх українців світу в одну велику і могутню спільноту, яка могла б стати опорою кожному українцю, де б він не жив, чи де б не опинився.

НАШЕ СТАВЛЕННЯ ДО ДЕРЖАВИ УКРАЇНА

Держава Україна є плодом і результатом століть напруженої праці і кривавої боротьби десятків поколінь наших предків за державну незалежність української нації. Україна є нашим спільним надбанням, країною, що об'єднала майже всі землі споконвіку заселені українцями. Саме тут проживає переважна більшість українців. Саме ця земля є матір'ю і колискою української нації і єдиною справжньою Батьківщиною кожного українця у світі. Ми повністю і беззастережно підтримуємо державний суверенітет і територіальну цілісність України. Ми готові до останнього подиху захищати її політичну і економічну незалежність від будь яких зазіхань і закликаємо до цього всіх українців в цілому світі.

З іншого боку, ми не можемо не визнати, що теперішній державний устрій і система влади в Україні є такими, що суперечать українському волелюбному духові, українській ментальності, культурі, історичному досвідові народу. Крім того, представники влади і, так званої, політичної еліти в Україні, у більшості своїй, не були і не є українцями ні за кров'ю ні за духом, вони являються узурпаторами,

українофобами і прибічниками (явними і прихованими) ворожої всьому людству комуністичної інтернаціоналістичної ідеї. Саме тому всі спроби побудови дійсно національної держави в Україні наштовхуються на шалений опір представників державної влади. Більше того, створена ними система державного управління повністю виключає участь народу в керівництві державою, а більшість політичних діячів, що прийшли до влади на націоналістичних чи патріотичних гаслах, потрапляючи у рамки цієї ганебної системи стають або запродавцями, або безсилим спостерігачами, або попросту зрадниками і служителями антиукраїнських ідей. Тому сучасна система влади є протиприродною, неприйнятною, ворожою українській нації і потребує негайної заміни.

Ось чому **другою метою Руху за Гетьманат** є створення на українській землі держави нового типу, держави, яка відповідає всім духовним, економічним і фізичним потребам українця, повністю відповідає його ментальності і складу національного характеру. Такою державною системою, на наше переконання, може бути тільки Гетьманат – державний устрій, що повністю довів свою спроможність і ефективність в українських умовах. Гетьманат мусить замінити собою, еволюційним або революційним шляхом, те гниле болото, якою є існуюча система влади в Україні.

Головним же злом ми вважаємо утворену ворогами України систему політичних партій. Ці партії формуються не навколо інтересів держави, народу, а навколо приватних інтересів окремих осіб, або корпоративних чи фінансових груп. Їхнім головним поживним середовищем є розкол Нації. Тому політичні партії всіма засобами зберігають поглиблюють і розширюють його. Нашими гаслами, на цьому етапі, мусять стати – **«Геть партійщину!»** і **«Вся влада громадам!»** (не плутати з радами і більшовиками!)

ПРО СОЮЗНИКІВ І СПІЛЬНИКІВ

Рух за Гетьманат в Україні вважає своїми союзниками всі політичні течії, громадські організації і рухи, неформальні об'єднання громадян України, які, тим чи іншим чином, надають допомогу нашій організації на шляху до встановлення режиму Гетьманату.

Потенційними союзниками ми, насамперед, вважаємо всі націоналістичні, право-радикальні і центристські партії і рухи, ті організації українського козацтва, що не підпали під іноземні впливи і беззастережно підтримують і захищають національні інтереси України.

Спільниками ми вважатимемо ті рухи, які повністю поділятимуть з нами наші погляди, підтримуватимуть і впроваджуватимуть у життя наші спільні з ними рішення. На даному етапі Рух за Гетьманат повністю утримується від будь якої критики всіх патріотичних і націоналістичних рухів, крім тих які явно виявлять себе, як розкольницькі, провокаторські або “сектантські”.

Крім того, ми заохочуємо членів Рух за Гетьманат до вступу до будь яких політичних або громадських

організацій України з метою поширення наших поглядів і ідей.

В Європі УНГ вважає союзниками всі націоналістичні партії і рухи, крім тих, що проголошують антиукраїнські гасла або мають територіальні претензії до держави Україна.

ПРО НАШИХ ВОРОГІВ

У визначенні як друзів так і ворогів, як казав Ісус, наші слова прості так – так, ні – ні. Ворогами української нації, і взагалі, людства ми, насамперед, вважаємо всі партії і рухи, що сповідують збочені сатанинські комуністичні, інтернаціоналістські і глобалістичні вчення та ідеї. В Україні такими ми вважаємо комуністів всіх забарвлень і відгалужень, Партію Регіонів, марксистів. Ця наволоч повинна бути знищена як найшвидше і пам'ять про неї треба стерти з пам'яті народу на віки.

НАЦІОНАЛЬНІ ГРОМАДИ І УНГ

Бог створив цей світ для щастя всіх і кожного, а щастя досягається різноманітністю форм, занять, діяльності, різнобарвності. За стародавніми біблейськими переказами, викраденими у наших шумерських предків, Бог покарав тих, хто намагався, будуючи Вавилонську вежу, поєднати всіх людей у рабську одноманітну юрбу. Тож **поділ людей на народи, нації і раси – є божественним діянням, і кожен, хто виступає проти цього є прибічником сатанинського протиприродного марновірства.** Тому в Україні ми дотримуємося терпимості у міжнаціональних відносинах і вважаємо союзниками національні громади інших народів, що живуть в нашій країні, за умови, що вони беззаперечно підтримують або не опираються гегемонії українців, безумовно підтримують режим Гетьманату. Ми поважаємо прагнення кожного народу до безпечного збереження і розвитку своїх національних традицій, культури, освіти, насамперед, мови.

Ми не заперечуємо право кожної національної громади мати свої школи, культурні і релігійні заклади і центри, жити повноцінним життям громадян України

під захистом Української Держави. Але, з іншого боку, ми вважаємо, що Українська Держава має дбати, насамперед, про розвиток української культури, освіти, тощо, а також дбати про захист інтересів, перед усім, українців.

За межами України ми готові підтримувати зв'язок з будь якими національними громадами в будь якій країні і співпрацювати з ними, за умови якщо вони не є провідниками антиукраїнської політики.

РЕЛІГІЙНЕ ПИТАННЯ

Релігія, останнім часом, перетворилася у знаряддя політичного тиску і втручання у справи «малих країн» з боку “великих”. Особливо ми побачили це на прикладі нашої Держави. Постійна антиукраїнська агітація з боку православної церкви московського патріархату призвела до релігійного розколу в середині України. Непоправної шкоди національному відродженню української нації завдають, так звані, тоталітарні секти, псевдоязичницькі вчення тощо.

Тому Рух за Гетьманат, діючи в інтересах, Української Нації проголошує повну свободу віросповідання і совісті, але засуджує всі релігійні течії, які своїми проповідями ведуть до релігійного розколу українського народу або відволікають його від нагальних задач розбудови і захисту Батьківщини.

Ми виступаємо за заборону діяльності тих церков, конфесій і релігійних течій, які отримують грошову та іншу матеріальну допомогу від іноземних держав. Якщо релігійна течія не може існувати в Україні без допомоги ззовні, то вона не є українською, бо не має підтримки українців. Кожна церква, що веде антиукраїнську діяльність має покинути межі Українських земель під загрозою переслідування з боку Держави Україна.

Час настає, Брати! Час змін і нашої остаточної перемоги, тож єднаймося і кріпимо наші лави на шляху до величних звершень і торжества ідей національного відродження і могутності України.

Радіймо, Арії!

Хай буде!

©Ярема ГАЛАЙДА, Ярій ЯРКО, Ревуч СІЧОВИЙ

Наддніпряньський погляд на розстріляне Закарпаття

Протягом свого недовгого, навіть, закороткого, правління Прем'єр-міністр та Президент вільної Карпатської України Августин Волошин нещадно боровся з усіма антиукраїнськими проявами, і це правильно. Навіщо молодій українській державі різні сепаратистські та імперіалістичні рухи, як і руйнують всю суть її незалежності? Звичайно, що не для чого! Молода українська держава в долині річок Тиса, Ріка, Латориця і Уж мала самостійно, силами своєї нації

стати на ноги. Однак цьому завадили сусіди-загарбники: Мадярщина, Польща, і навіть, Румунія.

Сімдесят чотири роки тому, провівши блискавичне військове вторгнення на територію Карпатської України, гортиська Мадярщина, яка перебувала в альянсі з нацистською Німеччиною та фашистською Італією, окупувала молоду незалежну українську державу зі столицею в Хусті. Відтак, саме тоді, для українського народу і почалася Друга світова

війна. Хоча, загалом відомо, що Друга світова війна вибухнула у вересні 1939 р., коли німецькі війська розпочали військові дії у Польщі. Але ще за півроку до того в Карпатах стався міждержавний військовий конфлікт, який позначив початок того великого європейського, а згодом і світового геополітичного переділу.

Так, 15 березня 1939 р. на мапі Європи з'явилася нова незалежна держава — Карпатська Україна. Вже через три дні цю крихітну країну окупували війська сусідньої Мадярщини. Її оборонці полягли у боях на Красному полі біля Хуста, частину карпатських січовиків розстріляли на Верецькому перевалі на кордоні з Польщею. Рештки збройних сил Карпатської України вели партизанські дії в горах ще два місяці, навіть після того, як подалися в еміграцію усі урядовці на чолі з президентом країни, батьком карпатоукраїнського народу Августином Волошином.

Карпатська Україна постала із автономної Підкарпатської Русі, яку проголосили в жовтні 1938 р. закарпатські українці, у складі занепадаючої Чесько-Словацької республіки. На початку вона займала територію майже цілого теперішнього Закарпаття. Але вже через місяць, після першого Віденського арбітражу, найбільш промислово розвинені райони Підкарпатської Русі включно з Ужгородом, Берегом та Мукачевим були передані Мадярщині. Столичне життя закарпатських українців змістилося в Хуст. А перед урядом Карпатської України постали важкі завдання у сфері внутрішньої та зовнішньої політики, а головне – в господарстві.

Зростання цін, безробіття, реальна загроза голоду – такими були економічні реалії того часу. Уряд, який очолював богослов та журналіст Августин Волошин, вдавався до разових допомогів акцій найбільшому населенню і скасування окремих податків, налагоджував зовнішньоекономічні стосунки з іншими державами: до Карпатської України почалися поставки кукурудзи з Румунії, а з Німеччини та Словаччини постачали зерно в обмін на тверду закарпатську "валюту" – сіль та ліс. В січні 1939 р. розпочалися переговори з урядами Німеччини та деяких інших країн про можливість для закарпатців виїжджати на заробітки за кордон. Більшість важливих господарських питань, як-от земельна та пенсійна реформи, програма електрифікації, на жаль, залишилися тільки планами на папері.

Значних успіхів Августину Волошину вдалося досягти у внутрішній політиці, яку він проводив у руслі повної українізації. Причому йшлося не про елементарне запровадження в урядових установах та навчальних закладах української мови.

Августин Волошин намагався знівелювати усі антиукраїнські прояви в суспільстві, особливо мадяронство і москвофільство. Для реалізації цієї мети в Карпатській Україні було створено чітку вертикаль виконавчої влади: окружні начальники отримали повноваження розпускати сільські громадські заступництва на чолі із старостами повсюди, де буде потреба, призначаючи на їх місця урядових комісарів та дорадчі комісії. З огляду на загрозу громадській безпеці уряд Августина Волошина

розпустив усі політичні партії, дозволивши існування єдиної – Українського Національного об'єднання (УНО). За список УНО, який особисто очолював Августин Волошин, на виборах до Союму Карпатської України проголосувало 92,4% виборців.

Українська автономія з кінця жовтня 1938 р. отримала право на власну поліцію та службу безпеки. Але, прагнучи більшої самостійності, ще до проголошення незалежності уряд Карпатської України розпочав створення місцевих збройних сил. На початку листопада 1938 р. для підтримання порядку та охорони кордонів була утворена організація народної оборони – "Карпатська Січ". Однак було зрозуміло, що з таким скромним за європейськими мірками військом оборонити навіть крихітну країну неможливо. Щоб заручитися підтримкою сильного союзника, у своїй зовнішній політиці Карпатська Україна орієнтувалася на найпотужнішу в той час у Європі державу — нацистську Німеччину.

Загравання рейхсканцелярії Адольфа Гітлера з українським урядом сприймалося в дипломатичних колах і серед громадськості європейських держав як очевидний намір Німеччині гарантувати незалежність Карпатської України, а згодом об'єднати навколо неї усі українські землі.

Вночі 14 березня 1939 р. стала очевидною загроза територіальній цілісності української держави в Карпатах. На кордонах з Карпатською Україною зібралося 40-тисячне військо мадярських гонведів. Наступної доби почався угорський наступ з Мукачєвого на Чинадієве і Сваляву. Польща теж підтягнула три додаткових дивізії на Карпато-Український фронт, долучившись до розправи над українською державою. Союм Карпатської України спішно зібрався на сесію, проголосив повну незалежність, обрав президентом держави Августина Волошина, прийняв ряд конституційних законів. Тим часом карпатські січовики зі зброєю в руках стримували наступ ворога.

З надією на приязні стосунки з Німеччиною Августин Волошин вдарив телеграму в Берлін, особисто Адольфу Гітлеру: «Від імені уряду Карпатської України прошу Вас прийняти до відома проголошення нашої самостійності під охороною Німецького Рейху. Прем'єр-міністр доктор Волошин. Хуст». Але вранці німецький консул у Хусті порадив українцям не

чинити опір малярському вторгненню, бо німецький уряд у даній ситуації не може, на жаль, взяти Карпатську Україну під протекторат. До поради німців захисники Карпатської України не прислухалися. Почалися криваві бої. На Красному полі поблизу Хуста боронити державу стали січовики під проводом Михайла Колодзінського та півтори тисячі студентів та семінаристів, які на добу затримали наступ агресора.

На Верецькому перевалі розігралася трагедія, яку тепер називають "українська Катинь". Беззбройних українських юнаків поляки просто розстрілювали, як озброєних, так і беззбройних. Зробили це на малярському боці, виправдовуючи себе тим, що січовики були порушниками міждержавного кордону. Вороги української нації, особливо маляри та поляки, так ненавиділи українців, що знущалися не тільки над живими, а й над мертвими січовиками. Вони всупереч міжнародним угодам щодо поведінки з військовополоненими, вбивали їх, знищували і насміхалися над трупами січовиків – розпорювали животи і витягали кишківники, обкручували їх навколо смерек, демонструючи у такий спосіб всю свою ненависть і зневагу до всього українського.

Тепер на місці символічної могили карпатських січовиків стоїть малярський монумент на честь так званого "віднайдення малярами батьківщини" або ж 1100-літнього переходу малярів через Карпатські гори. Але пам'ять про січовиків живе! Кожного літа молоді націоналісти збираються археологічним табором на Верецькому перевалі, аби знайти залишки тіл героїв Карпатської України. Відшукати місце поховання вояків "Карпатської Січі" стало можливо завдяки свідченням очевидців. У результаті кожного літа молоді націоналісти що раз розкривають черговий злочин проти українського народу. Січовики були розстріляні без суду й слідства, поранених добивали пострілами в голову, трупи скидані у яму хаотично, в більшості випадків обличчям до низу, деякі черепи проломлені.

Однак, попри всі негаразди, що спідкали українську націю, пам'ять про героїв вільної Карпатської України буде жити в серцях українців! Слава карпатським січовикам, які загинули за свою свободу, за вільну Україну від Пограду аж по Кавказ!

Слава нації! – Смерть ворогам!

©Денис КОВАЛЬОВ

ПІКНЕП ВІД КЛАСИКІВ

Що таке "націоналізм"?

Сама назва, саме слово "Націоналізм" — відносно недавнє. В політичну літературу воно впроваджене щойно наприкінці XIX ст. Це не значить, що перед тим, заки ця назва стала широко відомою, націоналізму загалом на світі не існувало. Навпаки, націоналізм є явище, нерозривно зв'язане з існуванням народів, і тому воно існує так довго, як довго існують народи. Але в різних часах різними назвами його називають. А діється це тому, що в різних століттях націоналізм різних народів висував такі ударні гасла, які в одному часі були для нього найважливіші (наприклад, оборона віри, демократії, династії тощо). Через те різні періоди історичної дії націоналізму носять назви тогочасного ідеологічного гасла, під яким йшла боротьба за фактичні інтереси націй. Це має той наслідок, що при поверховому розгляді історії уважається поодинокі форми вияву націоналізму за відокремлені політичні течії, чи за закінчене політичне прямування однієї історичної доби і втрачається тяглість історичного розвитку.

Для ясності поставмо питання, що таке націоналізм? Найзагальніша відповідь така: націоналізм — це діяння в інтересах власної нації і мислення інтересами та світоглядом свого народу.

Найчастіше націоналізм перемішують з патріотизмом. А отже? Чи націоналізм і патріотизм одне і те саме? Ні.

Патріотизм — це почування. Це любов до батьківщини і любов до його народу (від лат. патрія — батьківщина). Націоналізм — це вольове напрямлення політичних бажань народу по лінії його практичних життєвих інтересів. Патріотизм — це емотивний настрій людей, що свідомі того, що вони люблять свою батьківщину. З патріотизму, з любови народу й батьківщини можуть постати й поставали бажання політичними чинами захищати інтереси народу. Тоді ті політичні чини чи політичні напрямки, що зродилися з патріотизму, стають бажаннями дії для інтересів народу, й отже змінюють свою якість. З емотивних настроїв [вони] перемінюються і оформляються на політичні хотіння, отже перемінюються на націоналістичну течію.

Іншими словами, патріотизм не є ще націоналізмом, але може деколи бути вистарчальним ґрунтом, з якого повстає націоналізм. Патріот не є і не мусить бути націоналістом. (Від того він не є гіршим патріотом). Націоналістом патріот стане тоді, коли емотивний настрій любови до батьківщини спонукає його політично діяти й думати виключно по лінії здійснення політичних інтересів свого народу, [мати] почуття

зобов'язаності супроти політичних потреб народу. З цього заключення таке: не кожний патріот є націоналістом, не всякий патріотизм є основою для зродження націоналізму. Але націоналіст не може не бути патріотом.

Що так воно є, це роз'яснить такий приклад з нашої історії. В 60-х роках минулого століття, під впливом пізнього романтизму, повстав на Правобережжі народницький, або хлопоманський рух українських патріотів. Була це сентиментальна молодь, яка захоплювалася українськими селянськими масами, спочувала його положенню, “ходила між народ” [та] списувала народні пісні й звеличувала їх красу, переодягалася в народну ношу, працювала над плеканням рідної мови й мляво переборювала масову неграмотність, але нічогосінько не робила, щоб поправити політичне положення того народу. Навпаки, [хлопомани] принципово були проти політичної роботи в обороні національних інтересів того народу, який вони так дуже романтично кохали. На цьому прикладі народолобців ясно видно, що патріотизм не тільки не мусить бути основою для кінцевого зродження націоналізму, але що з патріотизму можуть повстати такі течії громадської думки, які в цілій основі суперечні й ворожі націоналізму.

Чому воно так?

Ми сказали, що націоналізм — це діяння винятково в інтересах власного народу й мислення його інтересами. З цього виходить, по-перше, що націоналізм — це напрямок вольовий, а не чуттєвий, як патріотизм, по-друге, що головні цілі націоналізму є цілі політичні, бо інтереси нації — це не краса пісні і ноші, що можуть стати задовільним предметом шанування романтичних патріотів, але найреальніші політичні й соціальні справи, від яких залежить буття народу.

Здійснення тих цілей є завжди метою прямувань націоналізму, а часами тільки — метою прямувань патріотизму. У таких випадках патріотизм переходить у форми націоналістичної дії і тоді з ним тотожний. Перетворюється в націоналізм.

Головні різниці між націоналізмом і патріотизмом стануть помітними, коли порівняємо основні категорії патріотичного і націоналістичного думання. Пам'ятаючи, що патріотизм — це емотивний стан, а націоналізм — політичне прямування, — треба зробити такі розрізнення.

Для патріотизму: психологічним джерелом є: любов дорідного краю й народу; головною категорією думання є: нарід як етнографічне поняття реально існуючих в даному часі людей (“сучасна Україна”); політичною метою є: свобода народу як цінність в собі, добро народу в сучасному; програмовими цілями є: конституція, автономія, федерація, як поширення свободи народу, існуючого в даний час.

Для націоналізму: психологічним джерелом є: бажання політичної влади власного народу; головною категорією думання є: нація, як політичне поняття, як підмет історичного процесу не лише в сучасному, але в минулому й майбутньому (“вічна Україна”); політичною метою є: влада народу, як передумова й гарант всякої свободи, сила народу головно на майбутнє положення; програмовими цілями є:

держава, суверенність як самостійна передумова тривкого існування сили й свободи народу в його історичному розвитку.

Теперішня доля народу є предметом журби патріотів, майбутня доля нації є предметом журби націоналістів. В акцентуванні першими сучасності, другими майбутності є причина нахилу патріотів до матеріалістичного, а націоналістів до ідеалістичного розуміння історії.

Ще одне розрізнення. Націоналізм часом мішають з шовінізмом. Чи це тотожні поняття? Ні.

Шовінізм — це нездорова форма надмірного розвитку патріотичних почувань. Шовінізм — це перебільшене й безкритичне переоцінювання всього, що рідне, сліпа ненависть і часто необґрунтоване згідливе відношення, ворожість до чужого. Шовінізм стимульований самими почуваннями, вибухами патріотичних емоцій, що є поза всякими впливами доцільності політичних рацій. Простіше кажучи, шовінізм — це небезпечне одурманення патріотичними настроями. Прикладом таких випадків є царський патріотизм чорносотенських погромщиків, або патріотизм польської розагітованої вулиці. Бувши патріотичною емоцією для емоції, шовінізм не має нічого спільного з патріотизмом (поза тим, що є його звиродженою формою), а тим більше з націоналізмом, який є не емотивний, але перш за все вольовим напрямленням політичної думки.

Два види націоналізму мотивом політичного діяння можуть бути безпосередні життєві потреби, потреби господарські або самооборонні, або емотивні спонуки. Їх переживається, їх відчувається прямо. Самим “звірячим інстинктом” чується самозбережний гін забезпечити себе і свою спільноту. Тому ті історичні часи, коли оборона забезпечування інтересів нації спричинювалася безпосереднім діянням прямих, стихійних, так би мовити діянь інстинктових спонук, називаємо добою інстинктового або стихійного націоналізму. Ця доба обіймає середньовіччя і значну частину новочасної історії, а в деяких народів цілу історію. Характерною рисою для інстинктового або стихійного націоналізму є схильність діяти за законами імпульсів, тобто діяти безпосередніми рефлексами на життєві імпульси.

Прикладом цього є самочинна оборона українських племен перед нападами орди. Ніяких призовників не було, на ніякі мобілізаційні накази ніхто не ждав — кожному було самозрозуміло, що коли віхи горять, чи коли б'ють в барабани, а пізніше у дзвони, чоловікам треба хапатися за зброю і боронити своїх осель. Жінкам — рятувати дітей і майно перед ясиром. Імпульс — орда нападає — без ніяких міркувань і застанов приносить негайно рефлекс: всі під зброю. Отакедіяння: імпульс-рефлекс — в інтересі власної національної спільноти під прямою спонукою життєвої кінченості є інстинктовим або стихійним націоналізмом. Він у всяких формах виявлявся і виявляється посьогодні упродовж цілої історії.

Пізнішим розвитковим ступенем від інстинктового націоналізму є свідомий націоналізм. Що це таке? Описуючи, що таке націоналізм, ми сказали, що націоналізм є діяння і мислення інтересами свого

народу. Коли основою історичного факту є само лише (імпульсивне) діяння — тоді ми маємо до діла з інстинктовим, або стихійним націоналізмом. Коли ж оборона національних інтересів є не лише відрухом на якусь подію, але наслідком діяння окремих течій політичної думки, — тоді ми маємо до діла з свідомим націоналізмом.

Інстинктовий націоналізм і свідомий мають ті самі основи і джерела. Ними є: оборона і забезпечення життєвих інтересів свого народу, зокрема його потреб — фізичного буття, господарського забезпечення й свободного існування й розвитку.

Простіше кажучи, коли нарід обороняє чи забезпечує свої життєві інтереси, тоді в того народу проявляється і доходить до голосу його інстинктовий націоналізм. Коли ж, крім цього, серед народу якась частина його людей ще зокрема думає (і працює) виключно над обороною й забезпеченням життєвих інтересів свого народу, тоді цих людей називаємо свідомими націоналістами. Через однакове політичне думання і дію вони творять серед свого народу політичний напрямок або політичну течію в тому народі. Коли ж люди зорганізуються разом, тоді кажемо, що той політичний напрямок оформився в одну чи кілька націоналістичних партій або організацій.

Націоналізм у формі окремих партій почав повставати від поч. ХХ ст. серед деяких народів, а саме:

а) серед тих державних народів, які були послаблені настільки, що не могли ані силами суспільства, ані силами державної влади задовільно забезпечити своїх національних інтересів;

б) серед бездержавних народів, головню в тих, у яких національні інтереси були особливо загрожено при одночасному рості бажань їх охороняти.

Отже різниця між інстинктовим і свідомим націоналізмом така, що:

1) Інстинктовим або стихійним націоналізмом є прямі і самочинні дії самого населення во ім'я оборони своїх національних інтересів.

2) Свідомим націоналізмом, або коротко: націоналізмом (у сучасному значенні) називаємо ті окремі політичні напрямки, організовані в партії або в організації, які утворюються на те, щоб діяти для національних інтересів свого народу.

В державних народах окремий обов'язок працювати над обороною й забезпеченням життєвих [інтересів] нації має державний уряд. Як довго він як слід це завдання виконує, нема серед суспільства соціологічних основ для повстання окремого націоналістичного руху чи партії. Але націоналізм інстинктовий існує серед усіх народів, відколи існують народи, по сьогоднішній день.

Існування націоналізму є фактом таким давнім і так само природним і конечним, як факт існування нації. Одно з другим нерозривно зв'язане: як довго існують нації, так довго існував і існувати буде націоналізм. Форми його вияву залежать від різних факторів, з яких головним є ступінь безпеки національних інтересів. В країнах, де національні інтереси не були століттями смертельно загрожено,

націоналізм існує в формі інстинктового посьогодні (Англія). Там, де вони були не забезпечені силами суспільства й держави, на підмогу їм творилися окремі націоналістичні партійні напрямки (Німеччина, Італія).

В бездержавних народів (Україна), де ступінь безпеки національних інтересів найменший, націоналізм як інстинктовий рух і як політична організація має сповнити велике історичне завдання: організування народу до боротьби за національні інтереси і до закріплення державного будівництва.

Націоналізм так довго не може перестати існувати, як довго існують нації. Чому? Він є результатом тої внутрішньої потреби народу, що називається самозбережний гін народу. А самозбережний гін буде існувати в природі народу так довго, доки народ існує. Перестати існувати може така чи інша форма вияву націоналізму. Наприклад, націоналістична партія, чи навіть націоналізм як окремий духовий чи політичний рух, коли сповнить своє завдання, стане для населення самозрозумілою категорією його мислення.

В Англії, в країні, де ступінь безпеки національних інтересів найвищий, маємо приклад того виїмкового народу, де інстинктовий націоналізм вкорінився так глибоко в свідомість усіх без виїмку громадян, що він творить головну основу політичного мислення всіх англійців, без різниці на їхні партійні переконання. Тому творення в Англії окремої націоналістичної організації, як це пробував робити Мослі, є штучним снобізмом, який не тільки не обґрунтований ніякою внутрішньою потребою народу, але не має загалом нічого до роботи в країні, де націоналістів взагалі нема.

Трохи інший стан в Америці, де в силу особливостей американської духовости національні інтереси утотожнювані з можливостями “бізнесу” громадян, тому в свідомість кожного американця є вкорінений особливого типу інстинктовий націоналізм, який покривається з його розумінням свободи широких меж для національного бізнесу. Загальна принаявність того типу інстинктового націоналізму, як і великі господарські й мілітарні спроможності країни, є настільки високими безпеками національних інтересів Америки, що немає там ніяких конечностей для творення окремого націоналістичного руху.

На Україні, як серед бездержавного народу, така конечність є. Націоналізм в організованих формах має заступити в нас два неіснуючі на Україні чинники, що забезпечують народів здійснення його національних інтересів:

1) державну владу, якої завданням є охоронити інтереси нації;

2) самочинне думання самого громадянства інтересами своєї нації.

Доки український народ не буде мати власної суверенної влади й доки думання інтересами нації не ввійде в кров і кість усього українського громадянства без різниці партій, так як є в Англії, так довго існування націоналізму як окремого політичного напрямку на Україні буде зумовлене потребою повнішого забезпечення оборони національних інтересів. Коли ці дві цілі будуть досягнені — тоді завдання українського націоналізму як окремого руху

буде сповнене. Більший або менший ступінь забезпечення національних інтересів даного народу рішає (в відвотно-пропорціональному відношенні) про меншу, або більшу потребу для нації в існуванні націоналізму як окремого, оформленого в політичну організацію, руху. Для старих державних народів, що звикли всією масою свого громадянства думати державно-національними проблемами, творити такі

окремі партії потреби нема. Для народів, що власної держави не мають і яких громадянство само не думає в своїй масі державно-національними категоріями, потреба існування окремого націоналістичного руху на довгі роки зумовлена самою конечністю самозбереження народу.

©Степан ЛЕНКАВСЬКИЙ

A.P.C.A.

Сокільський рух: вчора, сьогодні, завтра

Сьогодні сучасні українські реалії змушують молодь робити кілька речей – або, вибачте за слово, бухати та грабувати, або займатись спортом та зростати духовно. Нажаль, останнє вибирають не всі: за оцінками експертів 45% української молоді схильні до вживання алкоголю, наркотиків та інших асоціальних дій. Інші 55% обирають менш регресивний шлях розвитку. Але зі 100% української молоді лише 25%-30% обирає спорт та духовне очищення, і це прикрий показник.

Не будемо нагнітати деструкцію в головах української спільноти. Краще перейдемо до позитиву. Отже, мова піде про молодіжний сокільський рух, який виник в кінці XIX ст. у Галичині, і який існує сьогодні та сприяє очищенню української молоді від нездорових звичок та духовних хвороб меншовартості (поява малоросів, русинів).

ВЧОРА

Власне організація "Сокіл" постала у лютому 1894 р. у Львові як спортивно-пожежне товариство молоді та студентства. Метою її було виховувати в поневоленій українській нації відчуття честі шляхом плекання фізичної культури, а разом з тим витривалість, рухливість, підприємність, розуміння праці в спільному гурті, дисципліну. Додатком до тіловиховної діяльності "Соколу" було плекання співу, музики, аматорського театру, а з 1912 р. загальноукраїнська організація "Сокіл-Батько" організувала Стрілецькі сокільські курені для майбутніх визвольних змагань.

Під час Першої світової війни (1914-1918) та національно-визвольної війни (1917-1921) організація "Сокіл-Батько" своїх представників всією потугою влила в українські військові формування – УСС, УГА, Дієва Армія УНР за для боротьби і здобуття вільної Соборної України. Однак, незважаючи на всі сили та обставини, національно-визольні змагання були програні, і пошматована між сусідами Україна (СРСР, Польща, Румунія, Чехословаччина) втратила можливість до власного національного будівництва. Молодь з організації "Сокіл-Батько" опинилась під владою окупантів – поляки всіма можливими засобами (зокрема пацифікацією) намагались придушити вільний український молодіжний рух, але щоразу він як фенікс поставав з попелу, чехи не протидіяли сокільському руху, однак і не допомагали йому, залишаючи його сам-на-сам із своїми проблемами.

Епоха Другої світової війни (1939-1945) та совєцька окупація всіх українських земель (1939-1991) унеможливили та усіяко заборонили діяльність українського патріотичного сокільського руху, вбачаючи у цьому прояви буржуазного націоналізму та західного шпіонажу. Тому довгі роки організація "Сокіл-Батько" діяла на еміграції – в Канаді, в Італії, у США. Із здобуттям Україною в серпні 1991 р. незалежності діяльність сокільського руху не відновилась на Батьківщині, але продовжувала діяти на еміграції. Лише зусиллями львівських патріотів-націоналістів у жовтні 2006 р. була відновлена діяльність організації "Сокіл-Батько", але вже у

видозміненому вигляді – зареєстрована як Молодіжна Громадська Організація "Сокіл".

СЬОГОДНІ

МГО "Сокіл" декларує продовження справи українського "Сокола" кінця XIX ст. – першої половини XX ст. Пріоритетним напрямком МГО "Сокіл" є, перш за все, духовне та фізичне виховання молоді у дусі рідного – українського. МГО "Сокіл" проводить вишкільні табори для своїх членів та симпатиків на горі Маківка і горі Ямельниця, водні (сплав по річці Дністер від міста Галич Івано-Франківської області до міста Заліщики Тернопільської області). Під час таборів учасники МГО "Сокіл" зміцнюють український дух та національну позицію, вивчають історію та народознавство. Також збільшують свою фізичну витривалість, беруть участь у змаганнях, вивчають основи медицини, табірництва, альпінізму. МГО "Сокіл" бере участь у святах Покрови та відзначенні річниць УПА, вшанування Героїв Крут, організовує українські дискотеки, рок-концерти, та проводить патріотичні акції, які підтримують українську національну ідею.

Статутними завданнями і цілями діяльності МГО "Сокіл" є:

- ◆ сприяння зростанню національної свідомості серед членів МГО "Сокіл";
- ◆ сприяння розвитку української науки, культури і спорту, пропаганда здорового способу життя;
- ◆ сприяння формуванню української інтелігенції серед членів МГО "Сокіл".

Основна мета діяльності — національно-патріотичне виховання української молоді. В основі своєї діяльності МГО "Сокіл" вбачає ідеологію українського націоналізму і виховує у своїх членів любов до Батьківщини, вшанування національних традицій та звичаїв, повагу до батьків, вивчення національної історії та змагання за те, щоб українці зайняли панівне становище в своїй державі, повноцінно впливали на політичне життя краю та розвиток української нації в майбутньому.

Головним соратником МГО "Сокіл" — є Всеукраїнське об'єднання "Свобода", але на практиці, соколята є членами партії, яка й керує своїм автономним молодіжним крилом. Наразі головою МГО "Сокіл" є депутат Львівської міської ради від ВО "Свобода" Богдан Галайко.

Що стосується Січеславщини, тут осередок МГО "Сокіл" був створений у березні 2011 р. Але через ідеологічні і бюрократичні розходження щодо єдиної лінії дій серед свого членства, а також негативного впливу і кураторства з боку місцевого осередку ВО "Свобода" діяльність була призупинена у травні 2012 р., однак не припинена. Протягом вересня 2012 р. – лютого 2013 р. Січеславський Крайовий Провід МГО

"Сокіл" вів перемовини з дружніми націоналістичними організаціями (СНА-"Патріот України", УНГ, Автономний Опір, Європейська Дія–Україна, УНТП) і врешті-решт було вирішено трансформувати осередок в орему націоналістичну молодіжну організацію, яка буде сприяти суспільно-політичним перетворенням в Україні на користь українців, а не конкретних осіб чи партії.

ЗАВТРА

Нова молодіжна націоналістична організація, яка не полишає коріння сокільського руху, а навпаки, буде його примножувати іменуватиметься Товариство "Сокіл" імені Євгена Коновальця, на честь видатного українця, борця за волю та соборність України, єдність української нації. Тимчасовим центром своєї дислокації стає славетне місто на Дніпрі – Січеслав, як україноцентричний магніт різних патріотичних сил.

Мета нової сокільської організації:

- ◆ відновити національно-визвольну боротьбу української нації проти засилля московсько-жидівської олігархічної мафії (перехід до активної фази);
- ◆ готувати українську молодь до майбутніх революційних перетворень за для здобуття справжньої державності української нації;
- ◆ поширювати ідеї українського націоналізму всіма можливими засобами серед української молоді (в особливості праці Миколи Міхновського, Дмитра Донцова, В'ячеслава Липинського, Євгена Коновальця, Юрія Липи, Миколи Сціборського)
- ◆ налагодити співпрацю з дружніми справжніми українськими націоналістичними організаціями, які прагнуть знищення існуючої антиукраїнської системи, демонтажу внутрішнього окупаційного режиму;

◆ пропаганда нової моделі української державності (III-й Гетьманат) як приклад корпоративної відповідальності кожного працюючого на благо України українця перед іншими та боротьба за встановлення солідаризму між всіма представниками української нації (від голови держави до пересічного громадянина і платника податків).

Тому, всі хто не байдужий до творення нової сокільської організації і не боїться боротись за вільну українську націю, запрошуємо взяти участь на установчих зборах нашої організації, які відбудуться у кінці травня 2013 р. у місті Січеслав.

Боротьбу за українську національну державу не закінчено! Слава попередніх поколінь-борців поколінь-героїв має надати сучасним українцям наснаги для боротьби з внутрішніми та зовнішніми ворогами. Всі, хто прагне порвати одвічні пута рабства, приєднуйтесь! Адже у єднанні сила нації!

Слава нації! – Смерть ворогам!

©Ревуч СІЧОВИЙ

ЖИВЕ СЛОВО

Холодноярівська рулетка

*Якщо хочеш йти наліво – іди наліво,
Якщо хочеш йти направо – іди направо,
Все одно тобі нікуди йти. Так краще йди вперед.
Корчма чекає тебе.
(Напис на придорожньому камені)*

На шляху від Києва до Січеслава знаходиться центр світу. Прямо посередині корчми “Яр”, що в Мельниках на Чигиринщині. Між двома альтанками на пагорбі, де росте кущ кизилу. Отам і центр світу. То є аксіома котру визнає всякий подорожній, котрий хоч раз був там.

Буває поганяєш “волів” на столицю, а вони в Косарях чи Кам’янці візьмуть та й повернуть до Холодного Яру в лісі. І ніякої сили нема щоб рівно втримати кермо. Грушківкою, мимо Змієвих валів і “Мотрони” до корчми.

Під корчмою вже “мажі чумацькі” стоять, мотори студять.

Борщ, капуста, галушки, кишеньки, сало, ковбаси, котлети, карасі в сметані, пальчики, млинці, деруни, вареники, гречаники, ...і все те залити зверху узваром. А з останнім ковтком узвару приходиться сон. І вже чути як з гаю похрюпують чумаки, порозлягавшись під деревами на лежах.

Не дарма дорога через корчму на столицю зветься Великим Гречаним шляхом. Таких гречаників як в Мельниках то мало де скуштувати можна. Та що там скуштувати, привезти до столиці чи Дніпра. Тихенько слух пустити і вже в гостях у вас навіть ті кого не надіявся бачити.

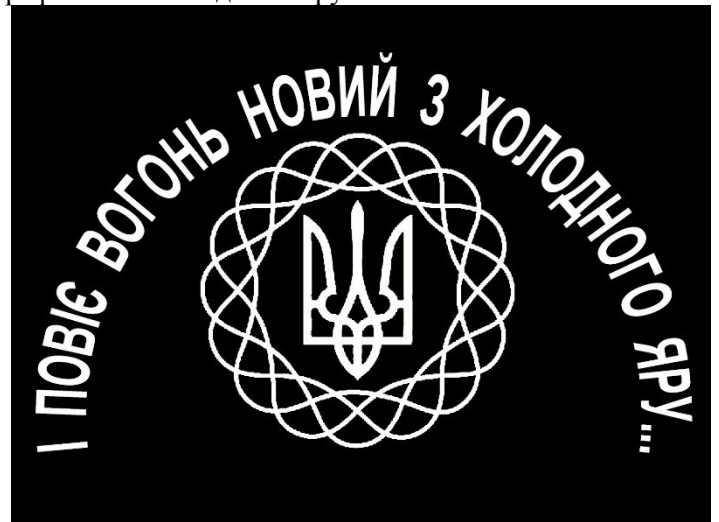
Знана корчма ще своєю “Мельниківською рулеткою”. Буває з столиці їде в мажі три чумаки на Дніпро. У всіх трьох документи є на управління “волами”. І все буденно, але на Великому Гречаному шляху корчма “Яр”.

А в корчмі крім страв ще є різної міцності напої високого гатунку. Тоді сядуть чумаки за стіл і зіграють

в Холодноярівську рулетку. Принесе дівчина до альтанки три кухля пива. Темного, холодного з піною на круглому підносі. Поставе на стіл перед хлопцями і вимове: «Рулетка панове!»

Три келихи однакові. В два з них налить алкогольне пиво, а в третій безалкогольне... І тільки дівчина знає де той келих з нещасливою чумацькою долею.

Випадало і мені вибрати ту сумну посудину. Тоді я хвілосовствував над харчами. А друзям було не до хвілософії. Їм посеред Великого Гречаного Шляху випадало трішки щастя. І бігали дівчатка від кухні до нашої альтанки з тарілками смачних страв і графинами “Холодного Яру”...

Гоню воли по Гречаному шляху орієнтуючись по Чумацькому шляху. А позаду в мажі спить два чумаки котрим посміхнулася доля в корчмі...

2010 рік.

(P.S. Нині зупинився світ. Закрилась корчма Яр. Стоїть в бур’янах. Заріс центр світу полинем та пирієм. Пишу з надією на її відкриття.)

©Юрій ФОМЕНКО

РЕДАКЦІЯ:

головний редактор – Денис Поліщук,
технічний редактор та дизайн – Дзвенислава Катранник,
консультанти – Сігурд Сварт та Ярій Ярцо
Статті та пропозиції надсилайте на електронну пошту:
SicheslavSokil@gmail.com

Видання друкується за сприяння Товариства «Сокіл» імені Євгена Коновальця та Української Національної Громади. Всі права застережені.

